

NEUMÍ TO JINAK

Slunce dívej, on tě pozdravil. Vrazil do hlíny, upekł nadivoko pekáč zběhů svých, dívej slunce, hoď oko na prolhanosti vyškvařený klíž,

jak ten muž celý tu lepší se k židli nabyvší charakter tvých vidlí a do už beztak tlustých střev tloustne nabodaný strachem.

Ale všechno přejde. Přejdou slunce, výčitky, co černých koček se týče, s dolámaným odpružením na tlapkách, přemluví svou nohu, aby ještě zametla je přes cestu, než i ta rozpadne se v prach, a bude.

Bude pak jako chodit po láskách žen, aby ten prach v dynamit. Bude sám mrzákem na všechny čtyři, pouhým vědomím, které v Kristu chtělo se vybít, ale zůstane v telefonech na nabíječkách, v objetí smajlíků a tuny esemesek, zůstane při zemi ve výšce od hřbitovních mramorových desek do omyvatelných přebalovacích pultů v nákupních centrech.

Na celé této úrovni velmi silný provoz, nelétá v něm hmyz, vyhýbají se mu střely, v Google mapách také nic.

Slunce dívej, kdo tě zdraví, leč ruku nepodá: ten stále ještě mrzák na všechny čtyři svou lajnu jede si, ve spodních vzdušných proudech ložnic hodlá vypalovat měkké vlhké běsy, zahrady v klínech zakládat.

Zvláštní, jak šerík, pivoňka, tulipán voní vkleče.